

72 sata bez kompromisa

Neke škole u Austriji su i ove godine podržale akciju „72 sata bez kompromisa“. Jedan od mnogobrojnih sudionika bila je i Savezna gimnazija Matrštof (BG/BRG Mattersburg).

Kada je profesorica vjeronauka, gospođa Pramhofer, došla u našu učionicu i pitala želimo li sudjelovati u akciji pod imenom “72 sata bez kompromisa” koju organiziraju Caritas i Katolička mladež, odgovor je naravno bio pozitivan jer svi smo željeli barem nekoliko sati pokloniti ljudima kojima je potrebna podrška drugih. Nisam bila sigurna što me očekuje ali sam se radovala kao i svi moji prijatelji iz razreda.

Nismo imali puno vremena za razmišljanje jer smo već sljedećeg tjedna bili na licu mjesta, u Vimpasu (Wimpassing) gdje se nalazi dom za ljude s invaliditetom. Tu nas je dočekala jedna od namještenica doma i odvela nas u kazališnu dvoranu u kojoj smo trebali crtajući provesti vrijeme s klijentima doma. Dom je opremljen modernim radionicama u kojima stanovnici provode veliki dio svoga slobodnog vremena baveći se raznim aktivnostima, kao što su crtanje, pletenje, kuhanje, pripremanje kazališnih komada i socijalno učenje poput igara.

Nakon što smo dobili sav potrebni pribor za crtanje, jedva smo dočekali da dođu stanovnici doma da bi mogli započeti naše sate bez kompromisa. Manuela je djevojka koja je izabrala našu grupu, a u njoj su bili: Miriam, Elisabeth, Dane i ja. Na prvi pogled Manuela je djelovala vrlo prijazno, cijelo vrijeme je imala osmijeh na licu i nije zatvarala usta, što ju je činilo još simpatičnijom. Imala je jako puno iskustva i mnoštvo ideja koje su trebale pomoći da naša slika postane jedinstvena. Boje koje smo birale i miješale su bile vesele i svijetle kao i atmosfera koja se proširila u cijelom domu za vrijeme našeg boravka. U predahu od crtanja, Manuela je pričala viceve, ali joj je i bilo važno da nam ispriča neke detalje o svojoj obitelji. Posebno se dotakla svoje sestre koja živi zajedno s njom u istom domu i izrazila je želju da je

upoznamo. Tijekom našega likovnog druženja pridružila nam se i grupa izbjeglica pod skrbištvom Caritasa, koja je s puno elana crtala s nama.

U pauzi za ručak imali smo priliku upoznati Manuelinu sestru, jednu jako simpatičnu i ugodnu osobu. Nakon vrlo ukusnog ručka, pripremljenog od strane domske kuhinje, uputili smo se k radionici. Tamo smo lijepili slike na plakate i pisali pisma Djedu Božićnjaku. Bilo je interesantno promatrati kako se stanovnici doma iskreno raduju nadolazećim božićnim praznicima. Pred kraj našeg boravka posjetila nas je i ravnateljica doma koja nam se zahvalila na našem sudjelovanju i angažmanu. Bila je jako zadovoljna s našim druženjem i rekla je da smo u svako doba dobrodošli, jer su nas stanovnici doma za kratko vrijeme zavoljeli.

Moram priznati da nisam očekivala da ćemo provesti cijeli dan u tako veseloj atmosferi, ali mi je bilo drago da se upravo tako nešto desilo. Shvatila sam da ljudi s invaliditetom imaju iste potrebe kao i ljudi bez invaliditeta jer i oni žele učiti kao i mi, družiti se kao i mi, smijati se kao i mi. Jednostavno, da žive kao i svi ostali ljudi ovoga svijeta.

Mislim da je ova akcija ispunila svoj smisao i sigurno ću sudjelovati i sljedeće godine ukoliko mi se pruži prilika.

533 riječi

Laura Hanna Vučić

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: izvještaj

Broj stranica: 2

Ljeto: 2016.

Škola: Savezna gimnazija Matrštof/BG Mattersburg

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind